

Meditacions: 30 de desembre

Reflexió per meditar el 30 de desembre. Els temes proposats són: Anna, la profetessa, anuncia l'arribada del Messies; Jesús creixia com un nen més; els temps de Déu.

«MENTRE un silenci tranquil embolcallava l'univers i la nit tocava la meitat de la seva carrera la vostra paraula totpoderosa, Senyor, vingué del cel deixant els trons reials» (Sv 18, 14-15). Així comença l'antífona d'entrada de la Missa d'avui. En

aquesta Octava de Nadal volem viure d'aquest fet prodigiós: Déu ens ha enviat la seva Paraula, s'ha fet carn, és un de nosaltres. Ens agradaria agrair a la Trinitat tot el que ha passat. Ens unim a la veu dels àngels que canten contínuament la glòria de Déu, la seva felicitat, és a dir, la nostra salvació. El cel està de festa i la terra es contagia d'aquesta joia.

Avui, en la lectura de l'evangelí, apareix Anna, vídua des de fa molts anys. Sant Lluc la descriu com una profetessa. És significatiu que Déu hagi triat una humil vídua per comunicar el seu naixement, en lloc d'algun personatge conegut o prestigiós del poble. Tots els testimonis del naixement de Jesús són persones corrents a les qui no era senzill que la societat cregués.

Potser alguns van pensar que Anna estava una mica confosa a causa del sofriment i la solitud de tants anys de

viduïtat, o pel rigor dels seus dejunis i oracions. No sabem si li van fer cas. Però el Senyor va voler servir-se d'ella per anunciar el naixement del Messies: «Ella, doncs, es trobava allà a la mateixa hora, donava gràcies a Déu i parlava del nen a tots els qui esperaven el temps en què Jerusalem seria redimida» (*Lc 2, 38*). A vegades, Déu tria testimonis que són aparentment poc creïbles. Una cosa similar passa amb els pastors o tornarà a passar anys després amb Maria Magdalena, a qui els deixebles no van creure. «Només els que tenen el cor com els petits —la gent senzilla— són capaços de rebre aquesta revelació: el cor humil, mansoi, el que sent la necessitat de resar, d'obrir-se a Déu, perquè se sent pobre»^[1].

DESPRÉS de relatar la trobada amb Anna, l'evangelí d'avui continua narrant que la Sagrada Família, després d'haver complert tot el que prescrivia la llei, pren el camí de tornada a Natzaret. I acaba amb un verset breu però ple de contingut, perquè resumeix en poques paraules gran part de la vida oculta de Jesús: «El noi creixia i es feia fort, era entenimentat i Déu li havia donat el seu favor» (*Lc 2, 40*). Déu assumeix els temps del creixement normal d'un nen; no té pressa, vol fer la redempció d'aquesta manera tan natural i discreta.

Sant Josepmaria adreçant-se a la Mare de Déu de Guadalupe a Mèxic demanava que en els nostres cors creixessin «roses petites, les de la vida ordinària, corrents, però plenes del perfum del sacrifici i de l'amor. He dit de propòsit roses petites, perquè és el que em va millor, ja que en la meua vida només he sabut

ocupar-me de coses normals, corrents, i, amb freqüència, ni tan sols les he sabut acabar; però tinc la certesa que en aquesta conducta habitual, en la de cada dia, és on el teu Fill i Tu m'espereu»^[2].

Durant trenta anys, torna a fer-se silenci en la vida de Jesús, com abans que naixés a Betlem. Però aquest silenci és molt eloqüent perquè allí s'està complint la nostra redempció. Després molts diran: «¿No és el fill del fuster? La seva mare, ¿no és aquella que es diu Maria? Els seus germans, ¿no es diuen Jaume, Josep, Simó i Judes?» (*Mt 13, 55*). La naturalitat de la vida ordinària va ser també el camí que va recórrer Jesús durant la seva adolescència, la seva joventut i la seva maduresa. I d'aquí prenem exemple per la santificació del nostre treball i les nostres relacions; del de cada dia i d'allò més proper.

HEM ESPERAT nou mesos perquè naixés Déu i ara esperarem trenta anys fins que comenci la seva vida pública. Tanmateix, sabem que la redempció s'està fent des del mateix moment de l'Anunciació. El sí de la nostra Mare als designis divins de salvació dels homes ha posat en marxa el pla traçat des de l'eternitat per Déu. És imparable, però no segueix el nostre ritme. Va a poc a poc però no fa cap pas enrere. «El món és redimit per la paciència de Déu i destruït per la impaciència dels homes»^[3]. Sovint, la rutina ens venç i no som capaços de trobar Déu en les coses corrents, en el que es repeteix un dia i un altre.

«Quan sentim parlar del naixement de Crist, mantinguem silenci i deixem que aquest Nen ens parli; gravem en el nostre cor les seves paraules sense apartar la mirada del

seu rostre. Si l'agafem en braços i deixem que ens abraci, ens donarà la pau del cor que no coneix final.

Aquest Nen ens ensenya el que és veritablement important en la nostra vida. Neix en la pobresa del món, perquè no hi ha un lloc a l'hostal per Ell i la seva família. Troba recer i empar en un estable i jeu en un pessebre d'animals. I, tanmateix, d'aquest no-res brota la llum de la glòria de Déu. Des d'aquí, comença per als homes de cor senzill el camí de la veritable llibertat i del rescat perpetu»^[4]. La nostra salvació ja ha començat i la fidelitat de Déu dura per sempre.

Anna va esperar durant molts anys la manifestació del Messies, fent en la seva ànima un espai perquè el Senyor pogués parlar. Potser a vegades retraïem a Déu el seu silenci i en realitat som nosaltres els que ens envoltem de soroll que no ens deixa sentir-lo. Enmig de la nit i del silenci,

Déu ha enviat la seva Paraula i és definitiva. No es penedirà de la seva aliança. Maria va ser qui va custodiar aquest silenci, aquesta normalitat, durant els nou mesos i després: podem demanar-li a ella ajuda i companyia en el nostre silenci, perquè tampoc no volem perdre'ns la manifestació del seu Fill.

.....

[1] Francesc, Homilia, 2-XII-2014.

[2] Sant Josepmaria, Oració personal davant la Mare de Déu de Guadalupe, 20-V-1970.

[3] Benet XVI, Homilia, 24-IV-2005.

[4] Francesc, Homilia, 24-XII-2015.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/meditation/
meditacions-30-de-desembre/](https://opusdei.org/ca-ad/meditation/meditacions-30-de-desembre/)
(01/02/2026)